

чюй, че ако днес си единъ царь и голѣмъ владетель утрѣ, не дай Боже, случи са да испаднешь отъ царството и, като нѣмашь никакво художество на рѣцѣтъ си, какво остава друго да правишь, освѣнъ да пасешь и ти като мене селскитѣ говеда, та да са прѣхранишь? Слушай синко, продължи старецътъ (и сълзитѣ му потекохъ), както ма глѣдашь, че азъ пасхъ днесъ говедата на тѣзи селене, дѣто съмь испадналъ въ таково жалостно състояние, знаешь ли кой съмь азъ и отдѣ бѣхъ? Ти трѣбва да си слушалъ за Скитскія царь, когото зълъ непріятель нападна, съсипа го и съвсемъ довърши!

— Чувахме таквъзъ вѣщо, отговорихъ и двамата извѣднахъ, но отка са прѣвзе царството му, той кѣдѣ отиде и какво стана? ній сѣкаме да е загиналъ.

— Не! Той е живъ и ето, че го глѣдате прѣдъ очитѣ си; то съмь азъ, както ма видите такъвъ опърпанъ сиромашъ (тукъ заплака и сълзитѣ му закапахъ, а той спрѣ малко и послѣ продължи): когато непріятельтъ ма побѣди и отне ми царството, а мойтѣ царски палати съ всичкія ми имотъ изгорѣхъ, едвамъ азъ самичакъ сполучихъ да избѣгна, и скрихъ са у едно блато, дѣто три дни ма ядохъ комаритѣ, гладень, азъ треперахъ тамъ безъ да смѣхъ да си покажъ главата. Послѣ като са отрѣби вече непріятелската войска, азъ излѣзохъ, и тукъ таме, скитахъ са догдѣто пристигнахъ у вашята държава, дѣто са заселихъ въ това село, безъ да ма знае нѣкой отдѣ и що съмь. Но като ми не идѣше отряки да работя друго, азъ са приставихъ говедарь; а селенитѣ ма прибрахъ да имъ пася говедата. Ако бѣхъ ималъ единъ какъвъ-годѣ занаятъ на рѣцѣ си, нѣмаше да испадна до толкозь шото да достигна отъ царь, на говедарь; най должно звание!

Селенитѣ, добри хора, направихъ ми тѣзи кѣщица, въ която са подслонявамъ; послѣ са и у женихъ за една ступанка, и тя като мене злощастна, която удовяла отъ първія си мѣжъ, а дѣца ѣ измрѣли, съ нея